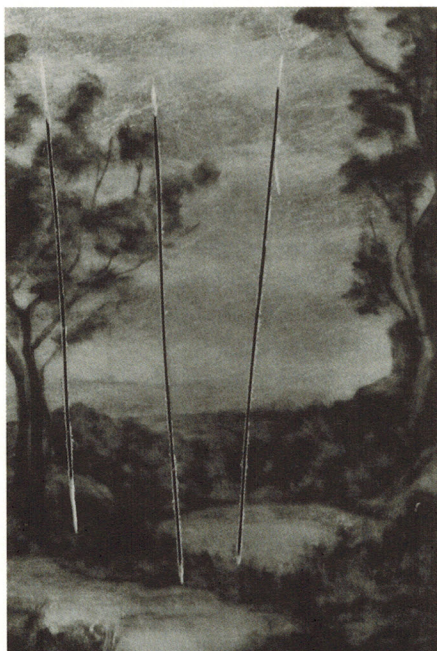

Si a *L'espiga del buit* Miquel Bezares s'encarava amb «Un buit que és, sobretot, l'alba esquerpa, un inicial desistiment» des d'on es regenerava el mot i la passió, l'espiga del vers; a *Origen* —Premi Vicent Andrés Estellés- Octubre de Poesia 2013— s'impulsa des d'aquell buit, cap a una nova reflexió sobre el desig i el dolor: «en el buit, el terme trava en l'origen». La diferència en aquest cas rau en l'actitud del subjecte, que si abans es veia abocat al buit o al silenci —a la trilogia *Anvers*, *Versllum* i *El convers*— a *Origen* decideix «d'anar als orígens», per comprovar «que el dolor mai no caduca, sinó que es renova».

El que no ha canviat, sinó que es consolida, és el nou color de la veu poètica que ens parla en aquests poemes que tant Lluïsa Julià com Miquel Cardell han coincidit en qualificar de més elevada i profunda —«un poeta més líric, en diàleg amb les grans veus del segle XX» deia la primera i «un poeta madur, més alt que mai (...) més reflexiu, auster, abstracte», el segon— a les pàgines centrals que *Caràcters* va dedicar a l'autor al número 66. *Origen* és la consolidació del renaixement operat en *L'espiga del buit*, i alhora un revolt més en la investigació sobre la condició humana i les passions més essencials que du a terme Bezares en tota la seua obra, i que ara enfoca cap a la base, cap a allò primordial.

Primordial motiu de l'ocell desafiant

Miquel Bezares
Origen

Premi Vicent Andrés Estellés-
Octubre de Poesia 2013
Tres i Quatre, València, 2014
77 pàgs.

Origen naix de la voluntat de tornar als motors primigenis del vers, el desig i el dolor i amb ells, la paraula: «Si sóc capaç de sentir-vos de nou,/ oh mort! oh desig! de mi tindreu idèntiques paraules». Hi trobem una poesia treballada fins a l'últim detall. Cada poema funciona per sí mateix, però alhora tots es relacionen i formen una estructura dialogada, entre el jo i el tu, i també entre els mots clau que articulen la recerca que du a terme el poeta i que assenyalen amb lucidesa els ritmes de la passió i les paraules que la dissenyen.

El lector avesat a la poesia de Bezares tindrà la sensació que el poeta de Lluçmajor es troba en un moment de ple domini dels propis recursos per dir exactament allò que vol dir. La tensió de la sintaxi, la ruptura, l'ús del vers mesurat i la rima, o de la prosa poètica, els jocs tipogràfics, tot plegat al servei d'una poesia profundament suggeridora, que situa qui mira els versos a l'altre costat del mirall i el convida a sentir-se identificat, a veure's en la silueta dels cossos decantats que dibuixen els versos.

El llibre està dividit en cinc parts, «Oxigen sense», «En avidesa», «Taula amb flors de sang», «Sóc en camí d'haver esguard» i «Dojo». Les dues parts primeres conflueixen en la tercera, formada per cinc poemes en prosa, que recullen l'itinerari pel desig i l'ombra emmirallada del dolor i per «les flors sinònimes de la Passió» i projecten el que ha de venir en les

dues següents, on emergeix aquella ombra i la basarda que provoca: «que el doll impetuós del desig contingui en l'invisible el basardós dolor». Aquesta estructura es dibuixa també en l'alineació dels poemes en vers —octaves més o menys decasil·làbiques, la primera i la quarta, l'habitual vers lliure de Bezares a la segona i la cinquena; alineació a l'esquerra a la primera i la segona i a la dreta a la tercera i la quarta—, una simetria imperfecta que connecta les parts gairebé tant com els mots i els motius que una vegada i una altra tornen a reflexionar sobre la passió i l'amor, el pas del temps i l'oblit o el record d'allò que és irrecuperable —«ni recobrar podràs l'estiu remot que vas ser ocell»— amb les imatges i els jocs fònics i tipogràfics marca de la casa.

La poesia de Miquel Bezares assoleix amb *Origen* una sonoritat i una organicitat bellíssimes que estan al servei d'una meditació tensa i dialogada sobre l'amor i els seus anversos i reversos. L'ocell que, com un trobador, desafia a l'alba el desfici i que diu les paraules de la passió com si les digués per primera vegada, és capaç de fer-nos sentir-les noves, despullades com dos cossos encesos, de fer-nos partícips d'aquest viatge cap al motiu primordial.

Pau Sanchis

